

Rhodos 2013

Deel 4

Als eerste willen wij Rhodos stad bezoeken, het oude stadsgedeelte. Het is moeilijk om de auto te parkeren. De stad ligt hoog ommuurd en met moeite vinden wij een parkeerplaats bij een ingang, de Vrijheidspoort. Peter parkeert de auto maar bij de haven, op goed geluk, dat er geen bon op de ruit is bij terugkomst. Het zeewater is hier glashelder en mijn geoefend oog ontdekt kleine groepjes visjes.

Bij de eerste de beste gelegenheid laten wij cappuccino aanrukken. Wat smaakt dat heerlijk! In het hotel is namelijk deze koffie niet verkrijgbaar.

We lopen wat rond en natuurlijk zie ik van alles dat ik graag wil kopen. Eerst de etalage van een juwelierszaak naast het café bekijken. Ik zie niets van mijn gading. Dan zijn er allerlei tassen van leer, canvas en nepleer. Ik koop uiteindelijk een witte riem die bij mijn driekwart broek hoort. Voor de kleintjes koop ik leuk speelgoed. Dat bestaat uit zachte bolletjes en wanneer je die op de grond gooit, verandert het bolletje in een figuur.

We komen op een plein met allerlei zijwegen. Overal stikt het van de winkels. Ik ga op de rand van de fontein zitten totdat Peter besluit welke weg wij zullen nemen.

Het is heuvelachtig, maar wij hebben de kaart meegenomen van Rhodos. Natuurlijk willen wij graag zoveel mogelijk zien! Ik zie in een winkel ook een handgemaakt keramisch katje. Dat is bestemd voor de overbuurvrouw die altijd voor zwervkatten zorgt. Ik koop niet direct, want anders moeten wij de inkopen meezeulen. De zijstraatjes van de oude stad zijn geplaveid met rechtopstaande kiezelstenen en vrij nauw evenals de stoepjes. Wij zoeken zoveel mogelijk de schaduwkant in de straatjes op. De zon schijnt onbarmhartig op onze huid en zo nu een dan, in de zon zijde, is het niet om uit te houden. Wij komen een groep toeristen

tegen met een tourleider die een bordje omhoog houdt aan het begin van de stoet. Ik druk mij zoveel mogelijk plat tegen een muur om die groep te laten passeren. Flarden van haar uitleg vang ik toch wel op, zoals de kerk Āgios Anurío die uit het jaar 1935 stamt. Ik ben geïnteresseerd, maar de poort is dicht. Alleen aan een groot kruis boven het smalle gebouw en een bordje bij de ingang vermeldt dat het om een kerk gaat. De Grieken zijn erg gelovig (Grieks Orthodox). Ik draag ook een Grieks kruisje, ooit gekocht in Kreta.

De weg is hellend en is toch wel zwoegen in de hitte. Uiteindelijk komen wij in de Socratesstraat, de hoofdwinkelstraat. Wij hebben het Grootmeesterpaleis op het oog. Ik ga aan de overkant van het gebouw zitten waar ook een echtpaar zit en twee jongelui. Er is

een lange sliert voor de kassa en dat zien zij zowel ik niet zitten. Peter geniet en schiet de ene foto na de andere. Het is een imposant gebouw.

Bij het volgende kruispunt gaan wij rechtsaf de Odós Mekléous straat in. Als een oase is er een tuin met palmbomen en olijfbomen. Ik blijf even hangen op het hek om bij te komen.

Het is een verrassend groot park, maar hoe ik ook zoek, ik kan de ingang niet vinden om lekker mijn pootjes te strekken .

Peter ontdekt toch zijstraatjes die er (bijna) geheel verlaten lijken. Daar houdt hij van. Hij snuffelt daar rond en ontdekt nog meer kleine straatjes. Die worden door de toeristen overgeslagen als zijnde niet interessant.

Nu uren gelopen te hebben gaan we toch maar een hapje eten. Souvlakie, patat , een soort gehakt en nog meer vlees. Dat is niet de bedoeling en alleen al bij de hoeveelheid krijg ik genoeg. Wij bestellen ook een glas van de beroemde Griekse wijn (voor mij), Peter een groot glas coca cola.

Hoe ik ook mijn best doe, ik red het niet. Peter zegt later dat de lunch nergens naar smaakt en niets met Grieks eten te maken heeft.

Tegen de vriendelijke ober zeg ik dat het eten teveel is. Hij knikt begripvol. Kijk, zegt hij, het vlees gaat naar de katten die achter het restaurant alleen door een luikje te zien zijn.

Wij passeren ook de Turkse wijk met nog meer juwelierszaken, tapijten en kleding. Ik bedenk dat een broek die ik ooit gekocht heb in Benidorm met allerlei munten langs de zijpanden hier niet heeft misstaan. Ook zie ik enkele grote aquaria met kleine visjes om te knabbelen aan je voeten. Ik heb ooit eens gelezen dat die visjes nooit te eten krijgen en bij tientallen doodgaan. Dan ook leren jassen met bont die ik zeker niet in Nederland

durf te dragen.

Willen wij Rhodos helemaal bekijken, dan zijn wij een hele dag kwijt.

Nu heeft de huurauto geen navigatiesysteem, maar Peter wil persé via een andere route terug naar het hotel. Het probleem dat zich voordoet, ik ben zijn navigator met de kaart op schoot, komt omdat dat wij de Griekse borden niet kunnen lezen. Hij slaat zomaar wat zijwegen in en wij komen in the middle of nowhere. Uiteindelijk stoppen wij bij een supermarkt.

Ik draai mijn raam open en vraag de jonge man of hij Engels spreekt.

Wilt u de korte- of de lange weg, spreekt hij in keurig Engels. Peter moe van het slenteren, kiest voor de korte route. Nog midden in zijn uitleg zijn wij al confused, zoals hij dat benoemt. Nu maar de lange weg. Hij beschrijft deze weg met haarspeldbochten midden in het gebergte en wij raken opnieuw confused. Uiteindelijk zegt hij, wanneer u terugrijdt, bij de eerste bocht naar links, dan naar rechts en weer naar links ziet u borden met Rhodos.

Wij volgen zijn aanwijzingen en inderdaad zien wij eindelijk een wegbewijzing. Ik kijk uit naar herkenningspunten. Op een gegeven moment zeg ik, volgens mij ben je beland bij de aankomsthal van het vliegveld. Ook hier neemt Peter de verkeerde afslag, want we moeten de doorgangsweg boven het vliegveld hebben.

Nu ja, met veel vijven en zessen komen we aan in Doreta Beach hotel.

Na een warme douche, ja jullie lezen het goed voel ik mij wat uitgerust. Twee kordate Nederlandse dames hebben een monteur aangesproken. Ik knik ze dankbaar toe. Zij houden zich afzijdig en dat is jammer.

We gaan na het diner even wat drinken halen bij de grote zaal die alleen wordt gescheiden door de ingang van het hotel.

De wind is weer aangetrokken, want zoals in Nederland koelen de avonden snel af. Ik besluit mijn enige spijkerbroek aan te trekken en daaronder ski sokken. Niemand die dat ziet.

Bij het theater aangekomen, is ook weer om te lachen. De posters over New York die het actieteam tegen de achterwand heeft geplakt met cellotape, gaan scheef hangen. Uiteindelijk komt het goed. Het eerste liedje waarmee ze beginnen is New York, geplaybackt. Natuurlijk komen allerlei andere liedjes aan bod. We hebben in één woord genoten! Wat ik heel netjes vind is dat het voltallige team ons uitgeleide doet.

Wordt vervolgd.
Mila Boom-Schenkhuisen

